

Arrest

nr. 348 592 van 11 juni 2026
in de zaken RvV X en X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
August Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (rolnummer X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, *loco* advocaat AUNDU BOLABIKA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) april 1996.

1.2. Verzoeker dient op 2 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 3 september 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 januari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) april 1996, in de wijk (...), in de stad (...), in provincie Banza-Congo en u heeft de Angolese nationaliteit. U bent etnisch Bakongo en religieus christen. U heeft tot het jaar 2009 in (...) verbleven en u verhuisde nadien samen met uw gezin naar de stad (...). Nu en dan ging u wel op vakantie bij vrienden en familie in de hoofdstad Luanda. U heeft uw middelbare school afgemaakt en nadien werkte u eerst als winkelbediende, van het jaar 2015 tot het jaar 2017, en vervolgens als medewerker in een tankstation, in de wijk (...). In het jaar 2015 overleed uw vader aan een ziekte. Sindsdien woonde u samen met uw moeder M.R. en uw broer Z..

Sinds het jaar 2018 werkte u in een tankstation van het bedrijf Riccia. U voerde er verschillende taken uit, zoals pompbediende en administratief medewerker. Rond het midden van de maand mei, in het jaar 2024, kwam een gerechtelijke onderzoeksploeg uit Luanda naar het tankstation. Zij ondervroegen alle medewerkers, waaronder u, over de eigenaars van het bedrijf en de praktijken binnen het tankstation. U diende uw identiteitsgegevens door te geven en gaf ook de namen door van de eigenaar van het tankstation, namelijk de Minister van Binnenlandse Zaken L. en de zaakvoerder, genaamd A., van Portugese nationaliteit.

Volgend op deze gebeurtenis, begonnen u en uw collega's bedreigingen te krijgen en uiteindelijk werden jullie ontslagen. Op 5 juni 2024 zijn onbekenden binnengevallen in uw huis. U was op dat moment niet aanwezig, maar uw broer Z. werd gedood door de aanvallers, en uw moeder werd geslagen. Uw buur, die ook chef was bij de politie, informeerde u dat u werd gezocht. Diezelfde dag zijn u en uw moeder naar een vriend van uw buur afgereisd, in Luanda. Jullie verbleven er ongeveer twee maanden, terwijl uw reis door de smokkelaar geregeld werd. Op 30 september 2024 reisde u samen met uw moeder per vliegtuig naar België. Jullie hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 oktober 2024.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste, wordt de geloofwaardigheid van het door u geopperde relaas compleet onderuit gehaald door de absolute vaagheid in uw verklaringen over kernelementen in uw asielrelaas: het is namelijk absoluut niet duidelijk om welke redenen u zou worden vervolgd en door wie u zou worden vervolgd, mocht u naar Angola terugkeren.

*U stelde dat er half mei 2024 een rechterlijk onderzoek gestart was naar criminele activiteiten binnen het brandstofbedrijf waarin u werkte, namelijk Riccia (zie notities CGVS, p.20). Aan de ene kant, stelde u dat jullie tijdens dit onderzoek ondervraagd werden over de eigenaars van het bedrijf (zie notities CGVS, p.24-25), aan de andere kant zei u dat de corruptie en criminele activiteiten van het bedrijf alom bekend waren (zie notities CGVS, p.25), dat er zelfs manifestaties zijn geweest van de plaatselijke bevolking tegen het bedrijf (zie notities CGVS, p.26), en dat de onderzoeksploeg uit Luanda enkel bevestiging wilde (zie notities CGVS, p.27). Na de ondervraging gingen de onderzoekers gewoon weg (zie notities CGVS, p.25), en u werd op geen enkele manier opnieuw officieel opgeroepen door het gerecht of in kader van het onderzoek (zie notities CGVS, p.29). Het enige dat kan worden afgeleid uit uw verklaringen is dat u zou zijn **verhoord** in het kader van een gerechtelijk onderzoek, samen met uw andere collega's, op de dag van een inval op uw werk. U zou nadien, net als al uw andere collega's van het tankstation, zijn ontslagen (zie notities CGVS, p.21 en p.25). Alwaar u verhaalde over een inval in uw huis door onbekenden (zie notities CGVS, p.20-21), waarbij uw broer is omgekomen, dient opgemerkt, **dat uit uw verklaringen absoluut niet kan worden afgeleid dat deze inval enig verband zou hebben met het onderzoek tegen uw werkgever.***

Gegeven deze vaststellingen, bleek u allesbehalve in staat om een duidelijke actor van vervolging te omschrijven, of een duidelijk aanleiding of reden aan te geven voor deze vermeende vervolging. Er

komt dan ook op geen enkele manier uit uw verklaringen naar voor dat u een persoonlijk gevaar zou betekenen voor uw werkgever, leden van de onderzoeksploeg of andere criminelen.

Betreffende de **doodsbedreigingen** die u zou hebben gekregen, dient opgemerkt, dat uw verklaringen hieromtrent – opnieuw - zodanig **vaag en algemeen** zijn, dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te zijn bedreigd. U stelde – danig weinig concreet - dat u na het verhoor door de onderzoeksploeg vervolging heeft ondergaan en in een onveilige situatie terecht kwam (zie notities CGVS, p.21). U zei dat een collega van u in mei 2024 omver zou zijn gereden door een regeringswagen, en aldus vermoord zou zijn. U zei dat u sindsdien anonieme bedreigingen kreeg. Gevraagd welke **persoonlijke** onveiligheid en vervolging u hebt ervaren, antwoordde u dat ze u specifiek zijn komen opzoeken en dat u voordien reeds dreigberichten had gekregen (zie notities CGVS, p.27). Gevraagd om te vertellen over deze dreigberichten, zei u dat deze berichten waren gekomen tussen de dag van het onderzoek [in mei 2024] en de inval bij u thuis [op 5 juni 2024]. Nogmaals gevraagd om **duidelijk** te vertellen wanneer u deze bedreigingen kreeg en hoe alle gebeurtenissen zich verder ontwikkelden, antwoordde u dat u enkele weken nadien [na de dag van het onderzoek] anonieme dreigberichten kreeg van onbekende nummers. Dit zouden er een drietal zijn geweest. **U weet niet** waar die onbekende mensen uw telefoonnummer vandaan gehaald hebben (zie notities CGVS, p.28). Gevraagd wat ze wilden van u, antwoordde u dat **u niet weet wat hun bedoeling was**. Gevraagd om welke redenen deze onbekenden u dood wensten, antwoordde u opnieuw het **niet te weten en de doelstelling van deze personen niet te kennen**. U voegde eraan toe dat zij uw broer vermoordden en dat u **niet weet wat ze met u zouden gedaan hebben**. Gevraagd wie die mensen zijn die u willen vermoorden, zei u **die informatie niet te hebben gekregen**, maar dat u hoorde dat ze een uniform aan hadden en een bivakmuts droegen, en ze vroegen waar u was.

Echter is het danig weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier zou kunnen vertellen wie u bedreigde en om welke redenen zij u bedreigden. Sterker nog, ondanks het feit dat u stelde te zijn bedreigd door onbekenden, bleek u nooit naar de politie te zijn geweest, zowel niet na de doodsbedreigingen als na de inval in uw huis (zie notities CGVS, p.31) – hetgeen opnieuw **de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten stelligste doet wankelen**. Ook de handelingen die u stelde na de inval in uw huis, getuigen van weinig geloofwaardigheid. Immers, diezelfde dag zou een buurman, die ook chef was bij de politie, u verteld hebben dat u wordt gezocht (zie notities CGVS, p.18-19). Zonder u hierbij ook maar enige vraag te hebben gesteld – bijvoorbeeld door wie of om welke redenen u werd gezocht – volgde u zijn raad op om naar Luanda te reizen, er onder te duiken en uiteindelijk uit Angola te vertrekken (zie notities CGVS, p.21-22). Gevraagd of u nog werd gezocht na uw vertrek uit Angola, bleken uw antwoorden opnieuw **doorspekt van vaagheid**. Zo stelde u dat uw buur vermoedt dat er mensen zijn die steeds naar u vragen (zie notities CGVS, p.19). U wist echter – opnieuw niet wie deze mensen waren. U stelde dat het mensen waren waarvan de identiteit geheim is (zie notities CGVS, p.20). Gevraagd wie die mensen heeft gestuurd, stelde u het niet te weten, ofwel de Angolese overheid ofwel de Angolese politie. **De complete vaagheid die in uw verklaringen schuilt, wanneer wordt gesproken over de actoren van uw beweerdelijke vervolging, duidt dan ook gewoonweg op de stellig wankelende geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze vermeende vervolging.**

Uiteindelijk werd naar het einde van het persoonlijk onderhoud nog eens uitdrukkelijk gevraagd wat u vreest indien u naar Angola zou moeten terugkeren en u antwoordde - eerst opnieuw danig vaag - dat u bang bent van die personen [die u bedreigden], waarna u specificeerde dat het over een zekere “L.” gaat, een invloedrijk persoon, alsmede de Angolese politie (zie notities CGVS, p.31). Deze L. zou de ex-minister van Binnenlandse zaken van Angola zijn en de eigenaar van het tankstation waar u werkte (zie notities CGVS, p.15-16). U noemde dit tankstation een façade-bedrijf (zie notities CGVS, p.15) en u zou zijn naam verklikt hebben aan de onderzoeksploeg die u ondervroeg (zie notities CGVS, p.21). Echter, wist u **absoluut niets te vertellen over uw werkgever en de door u opgeworpen vervolger, E.C.L.**, en zodoende wordt de **geloofwaardigheid van uw verklaringen door hem te worden vervolgd opnieuw danig ondermijnd**. Het enige wat u over hem bleek te weten is dat hij eigenaar was van het bedrijf waarbij u werkte en dat hij ten tijde van uw werk aldaar [van 2018-2024 (zie notities CGVS, p.14)] Minister was van de politie (zie notities CGVS, p.20). Gevraagd om over L. te vertellen en alles te vertellen wat u over hem weet, stelde u dat u over zijn persoonlijk leven niet veel weet (zie notities CGVS, p.30). U zei dat hij regelmatig in (...) kwam om verslagen te maken van het bedrijf, en dan terug vertrok. U wist niet sinds wanneer hij Minister was van Binnenlandse Zaken. U stelde aan de ene kant dat hij na het [door u vermelde] onderzoek ontslag heeft moeten nemen, gezien het ging over brandstofsmokkel (zie notities CGVS, p.29), om niet veel later te stellen dat hij werd ontslagen (zie notities CGVS, p.30). U bent echter – danig verbazend – niet eens op de hoogte van de resultaten van het onderzoek. Wanneer dit ontslag zich voordeed, kon u evenmin vertellen. U weet niet of hij nog andere functies opnam naast zijn ministerpost en wat zijn vorige functies waren, u weet enkel dat hij in de regering is. U weet niet wat hij na zijn ontslag deed, u herhaalde gewoonweg dat hij daar bij de regering zit, maar u weet niet waar in Angola hij verblijft.

U denkt dat er een zaak aanhangig is tegen hem in de rechtbank, maar u weet niet hoe het daarmee staat. Gevraagd of hij ooit werd veroordeeld, herhaalde u **niets over hem te weten, omdat u hier bent**. Gevraagd of hij ooit gearresteerd of opgesloten werd, stelde u **niet te weten wat zijn huidige toestand is**. Gevraagd om welke redenen u de zaak niet meer heeft opgevolgd, antwoordde u dat u er geen tijd aan wil besteden sinds u hier [in België] bent omdat u bang bent van die zaak. **Echter, van iemand die zijn land van herkomst definitief heeft moeten verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in dat land, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze op zijn minst de zaken zou opvolgen die de aanleiding zijn van deze vrees en vlucht, en op de hoogte zou blijven van het lot van zijn vervolger. In casu, is dit echter geenszins het geval. Dat u niets meer heeft opgevolgd over het onderzoek of de situatie van L., terwijl dit de redenen zijn van uw vlucht uit Angola, duidt op een zodanige desinteresse in uw eigen wedervaren, dat geen geloof gehecht kan worden aan uw vervolgingsfeiten.**

Ten slotte, doen uw verklaringen over uw reisweg naar België opnieuw danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas. Zo stelde u met uw eigen, geldig paspoort Angola te hebben verlaten (zie notities CGVS, p.5). Een smokkelaar, genaamd J.J. – iemand die u niet kende (zie notities CGVS, p.5) - zou u daarbij geholpen hebben en alle documenten geregeld hebben voor uw vertrek (zie notities CGVS, p.7). Zelf wist u echter **niets** over dit vertrek. U weet enkel dat de smokkelaar jullie paspoorten en een pasfoto heeft meegenomen (zie notities CGVS, p.8). U weet **niets** over de documenten die hij regelde voor uw reis, u heeft niets moeten tekenen, geen vingerafdrukken moeten geven, **u weet niet of er een visum aanwezig was** in uw paspoort. U weet enkel dat hij [J.J.] u naar de luchthaven bracht, daar binnen ging en alles regelde. **U weet niet wat hij geregeld heeft**. U weet niet wat de smokkelaar deed zodat jullie de douane en paspoortcontrole konden omzeilen. (zie notities CGVS, p.9-10). U kent de luchtvaartmaatschappij waarmee jullie vlogen niet (zie notities CGVS, p.10). **Kortom, u kan niets substantieels vertellen over deze gevaarlijke reis die u en uw moeder moesten ondernemen om aan uw vermeende vervolgers – u noemde de Angolese regering en de Angolese politie (zie notities CGVS, p.19) - te ontkomen. Gegeven de angst die u beweerde te hebben, wordt het absoluut niet aannemelijk geacht dat u over geen enkele etappe of element in uw reisweg iets weet te vertellen. Zeker gezien u stelde met uw eigen paspoort te reizen. Evenmin is het geloofwaardig dat u uw paspoort zo maar zou achterlaten bij de smokkelaar die u naar België bracht (zie notities CGVS, p.6). U kon immers geen enkele reden aangeven voor het achterlaten van uw paspoort bij de smokkelaar. U zei enkel dat hij u tot hier [België] vergezelde en jullie achterliet aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, door u “44” genoemd). Hij zou gezegd hebben dat u hier in veiligheid bent en dan vertrokken zijn met al jullie documenten, waarna u hem nooit meer heeft gezien. Een begrijpelijke reden voor het afgeven van uw eigen paspoort aan deze smokkelaar, kon u niet geven. U stelde enkel – weinig overtuigend – dat de smokkelaar stelde dat uw paspoort niet meer nuttig was, om onmiddellijk nadien te bevestigen dat een paspoort nuttig kan zijn voor de asielprocedure. Uw verklaringen omtrent uw paspoort en uw vermeend illegaal vertrek uit Angola houden dan ook absoluut geen steek, en zodoende doen ze opnieuw ernstig afbreuk aan de reeds danig wankelende geloofwaardigheid van het algehele asielrelaas die u heeft opgeworpen.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u neergelegde **Angolese geboorteakte**, dient opgemerkt, dat dit document bovenstaande vaststellingen geenszins weet te wijzigen. Deze geboorteakte geeft enkel aan dat u in Angola bent geboren en de Angolese nationaliteit heeft, en dit wordt in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

Het door u neergelegde **medische dossier** doet bovenstaande vaststellingen niet wankelen. Het dossier geeft een overzicht van uw medische geschiedenis in België, gezien u werd behandeld voor latente tuberculose. Deze documenten hebben dan ook geenszins betrekking op uw nood aan internationale bescherming. Bovendien, dient opgemerkt, dat de behandeling die u heeft gehad op dit moment reeds afgerond is (zie notities CGVS, p.3) en dat u zich op het moment van het persoonlijk onderhoud zowel fysiek als mentaal in staat voelde om door te gaan met het interview (zie notities CGVS, p.4).

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 11 december 2025 werd de kopie van de notities aangetekend naar u opgestuurd. Er werden door het CGVS geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud zoals opgesteld door de protection officer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Verzoeker heeft twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer 358 319 en ingediend op 5 februari 2026 en het verzoekschrift gekend onder rolnummer 358 575 en ingediend op 4 februari 2026. Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter erop dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoeker. Ter terechtzitting heeft verzoeker aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 358 319.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt verzoeker derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 358 575. Met toepassing van artikel 39/68-2, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nummers 358 319 en 358 575 van rechtswege gevoegd.

3. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van “*de algemene rechtsprincipes*”.

Verzoeker tracht uit te klaren waarom het voor hem niet mogelijk was om duidelijk de motieven en de daders van zijn vervolging te omschrijven, waarbij hij erop wijst dat hij niet aanwezig was bij de aanval en een ondergeschikte functie vervulde in de onderneming die verdacht werd van criminele activiteiten.

Hij stelt dat de bestreden beslissing getuigt van een willekeurige lezing van de feiten, die los staan van het gerechtelijk onderzoek. De geloofwaardigheid moet in haar geheel gebeuren en de feiten passen in een samenhangende en voortdurende chronologie.

Het motief inzake het gebrek aan kennis over de persoonlijke situatie van E.C.L. komt neer op het negeren van de structurele doorzichtigheid van het politieke systeem in Angola.

Er is geen mogelijkheid tot interne bescherming, aangezien verzoeker de daders van staatswege aanduidt.

In ondergeschikte orde gaat hij in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij benadrukt dat er sprake is van een geloofwaardig verhaal, het verdwijnen van zijn naasten, de vastgestelde ontvoeringen en de veronderstelde betrokkenheid van een hoge verantwoordelijke van de PIR. Hij citeert een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker verwijst in zijn inventaris der stukken naar een “*medisch certificaat type*”, doch dit wordt niet gevoegd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoekende partij op de motieven uit, houdt in dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor onbekenden die zijn huis binnenvielen en doodsb bedreigingen uitten, in de nasleep van een gerechtelijke procedure tegen de eigenaars van een tankstation waar verzoeker werkzaam was. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende pertinente motieven:

“Ten eerste, wordt de geloofwaardigheid van het door u geopperde relaas compleet onderuit gehaald door de absolute vaagheid in uw verklaringen over kernelementen in uw asielrelaas: het is namelijk absoluut niet duidelijk om welke redenen u zou worden vervolgd en door wie u zou worden vervolgd, mocht u naar Angola terugkeren.

U stelde dat er half mei 2024 een rechterlijk onderzoek gestart was naar criminele activiteiten binnen het brandstofbedrijf waarin u werkte, namelijk Riccia (zie notities CGVS, p.20). Aan de ene kant, stelde u dat jullie tijdens dit onderzoek ondervraagd werden over de eigenaars van het bedrijf (zie notities CGVS, p.24-25), aan de andere kant zei u dat de corruptie en criminele activiteiten van het bedrijf alom bekend waren (zie notities CGVS, p.25), dat er zelfs manifestaties zijn geweest van de plaatselijke bevolking tegen het bedrijf (zie notities CGVS, p.26), en dat de onderzoeksploeg uit Luanda enkel bevestiging wilde (zie notities CGVS, p.27). Na de ondervraging gingen de onderzoekers gewoon weg (zie notities CGVS, p.25), en u werd op geen enkele manier opnieuw officieel opgeroepen door het gerecht of in kader van het onderzoek (zie notities CGVS, p.29). Het enige dat kan worden afgeleid uit uw verklaringen is dat u zou zijn verhoord in het kader van een gerechtelijk onderzoek, samen met uw andere collega's, op de dag van een inval op uw werk. U zou nadien, net als al uw andere collega's van het tankstation, zijn ontslagen (zie notities CGVS, p.21 en p.25). Alwaar u verhaalde over een inval in uw huis door onbekenden (zie notities CGVS, p.20-21), waarbij uw broer is omgekomen, dient opgemerkt, dat uit uw verklaringen absoluut niet kan worden afgeleid dat deze inval enig verband zou hebben met het onderzoek tegen uw werkgever.

Gegeven deze vaststellingen, bleek u allesbehalve in staat om een duidelijke actor van vervolging te omschrijven, of een duidelijke aanleiding of reden aan te geven voor deze vermeende vervolging. Er komt dan ook op geen enkele manier uit uw verklaringen naar voor dat u een persoonlijk gevaar zou betekenen voor uw werkgever, leden van de onderzoeksploeg of andere criminelen.

Betreffende de doodsb bedreigingen die u zou hebben gekregen, dient opgemerkt, dat uw verklaringen hieromtrent – opnieuw - zodanig vaag en algemeen zijn, dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen te zijn bedreigd. U stelde – danig weinig concreet - dat u na het verhoor door de

onderzoeksploeg vervolging heeft ondergaan en in een onveilige situatie terecht kwam (zie notities CGVS, p.21). U zei dat een collega van u in mei 2024 omver zou zijn gereden door een regeringswagen, en aldus vermoord zou zijn. U zei dat u sindsdien anonieme bedreigingen kreeg. Gevraagd welke persoonlijke onveiligheid en vervolging u hebt ervaren, antwoordde u dat ze u specifiek zijn komen opzoeken en dat u voordien reeds dreigberichten had gekregen (zie notities CGVS, p.27). Gevraagd om te vertellen over deze dreigberichten, zei u dat deze berichten waren gekomen tussen de dag van het onderzoek [in mei 2024] en de inval bij u thuis [op 5 juni 2024]. Nogmaals gevraagd om duidelijk te vertellen wanneer u deze bedreigingen kreeg en hoe alle gebeurtenissen zich verder ontwikkelden, antwoordde u dat u enkele weken nadien [na de dag van het onderzoek] anonieme dreigberichten kreeg van onbekende nummers. Dit zouden er een drietal zijn geweest. U weet niet waar die onbekende mensen uw telefoonnummer vandaan gehaald hebben (zie notities CGVS, p.28). Gevraagd wat ze wilden van u, antwoordde u dat u niet weet wat hun bedoeling was. Gevraagd om welke redenen deze onbekenden u dood wensten, antwoordde u opnieuw het niet te weten en de doelstelling van deze personen niet te kennen. U voegde eraan toe dat zij uw broer vermoordden en dat u niet weet wat ze met u zouden gedaan hebben. Gevraagd wie die mensen zijn die u willen vermoorden, zei u die informatie niet te hebben gekregen, maar dat u hoorde dat ze een uniform aan hadden en een bivakmuts droegen, en ze vroegen waar u was.

Echter is het danig weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier zou kunnen vertellen wie u bedreigde en om welke redenen zij u bedreigden. Sterker nog, ondanks het feit dat u stelde te zijn bedreigd door onbekenden, bleek u nooit naar de politie te zijn geweest, zowel niet na de doodsb bedreigingen als na de inval in uw huis (zie notities CGVS, p.31) – hetgeen opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen ten stelligste doet wankelen. Ook de handelingen die u stelde na de inval in uw huis, getuigen van weinig geloofwaardigheid. Immers, diezelfde dag zou een buurman, die ook chef was bij de politie, u verteld hebben dat u wordt gezocht (zie notities CGVS, p.18-19). Zonder u hierbij ook maar enige vraag te hebben gesteld – bijvoorbeeld door wie of om welke redenen u werd gezocht – volgde u zijn raad op om naar Luanda te reizen, er onder te duiken en uiteindelijk uit Angola te vertrekken (zie notities CGVS, p.21-22). Gevraagd of u nog werd gezocht na uw vertrek uit Angola, bleken uw antwoorden opnieuw doorspekt van vaagheid. Zo stelde u dat uw buur vermoedt dat er mensen zijn die steeds naar u vragen (zie notities CGVS, p.19). U wist echter – opnieuw niet wie deze mensen waren. U stelde dat het mensen waren waarvan de identiteit geheim is (zie notities CGVS, p.20). Gevraagd wie die mensen heeft gestuurd, stelde u het niet te weten, ofwel de Angolese overheid ofwel de Angolese politie. De complete vaagheid die in uw verklaringen schuilt, wanneer wordt gesproken over de actoren van uw beweerdelijke vervolging, duidt dan ook gewoonweg op de stellig wankelende geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze vermeende vervolging.

Uiteindelijk werd naar het einde van het persoonlijk onderhoud nog eens uitdrukkelijk gevraagd wat u vreest indien u naar Angola zou moeten terugkeren en u antwoordde - eerst opnieuw danig vaag - dat u bang bent van die personen [die u bedreigden], waarna u specificeerde dat het over een zekere "L." gaat, een invloedrijk persoon, alsmede de Angolese politie (zie notities CGVS, p.31). Deze L. zou de ex-minister van Binnenlandse zaken van Angola zijn en de eigenaar van het tankstation waar u werkte (zie notities CGVS, p.15-16). U noemde dit tankstation een façade-bedrijf (zie notities CGVS, p.15) en u zou zijn naam verklikt hebben aan de onderzoeksploeg die u ondervroeg (zie notities CGVS, p.21). Echter, wist u absoluut niets te vertellen over uw werkgever en de door u opgeworpen vervolger, E.C.L., en zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen door hem te worden vervolgd opnieuw danig ondermijnd. Het enige wat u over hem bleek te weten is dat hij eigenaar was van het bedrijf waarbij u werkte en dat hij ten tijde van uw werk aldaar [van 2018-2024 (zie notities CGVS, p.14)] Minister was van de politie (zie notities CGVS, p.20). Gevraagd om over L. te vertellen en alles te vertellen wat u over hem weet, stelde u dat u over zijn persoonlijk leven niet veel weet (zie notities CGVS, p.30). U zei dat hij regelmatig in (...) kwam om verslagen te maken van het bedrijf, en dan terug vertrok. U wist niet sinds wanneer hij Minister was van Binnenlandse Zaken. U stelde aan de ene kant dat hij na het [door u vermelde] ontslag heeft moeten nemen, gezien het ging over brandstofs mokkel (zie notities CGVS, p.29), om niet veel later te stellen dat hij werd ontslagen (zie notities CGVS, p.30). U bent echter – danig verbazend – niet eens op de hoogte van de resultaten van het onderzoek. Wanneer dit ontslag zich voordeed, kon u evenmin vertellen. U weet niet of hij nog andere functies opnam naast zijn ministerpost en wat zijn vorige functies waren, u weet enkel dat hij in de regering is. U weet niet wat hij na zijn ontslag deed, u herhaalde gewoonweg dat hij daar bij de regering zit, maar u weet niet waar in Angola hij verblijft.

U denkt dat er een zaak aanhangig is tegen hem in de rechtbank, maar u weet niet hoe het daarmee staat. Gevraagd of hij ooit werd veroordeeld, herhaalde u niets over hem te weten, omdat u hier bent. Gevraagd of hij ooit gearresteerd of opgesloten werd, stelde u niet te weten wat zij huidige toestand is. Gevraagd om welke redenen u de zaak niet meer heeft opgevolgd, antwoordde u dat u er geen tijd aan wil besteden sinds u hier [in België] bent omdat u bang bent van die zaak. Echter, van iemand die zijn land van herkomst definitief heeft moeten verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in dat land, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze op zijn minst de zaken zou opvolgen die de aanleiding zijn van deze vrees en vlucht, en op de hoogte zou blijven van het lot van zijn vervolger. In casu, is dit echter geenszins het geval. Dat u niets meer heeft opgevolgd over het onderzoek of de situatie van L., terwijl dit de redenen zijn van uw vlucht uit Angola, duidt op een zodanige desinteresse in uw eigen wedervaren, dat geen geloof gehecht kan worden aan uw vervolgingsfeiten.

Ten slotte, doen uw verklaringen over uw reisweg naar België opnieuw danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas. Zo stelde u met uw eigen, geldig paspoort Angola te hebben verlaten (zie notities CGVS, p.5). Een smokkelaar, genaamd J.J. – iemand die u niet kende (zie notities CGVS, p.5) - zou u daarbij geholpen hebben en alle documenten geregeld hebben voor uw vertrek (zie notities CGVS, p.7). Zelf wist u echter niets over dit vertrek. U weet enkel dat de smokkelaar jullie paspoorten en een pasfoto heeft meegenomen (zie notities CGVS, p.8). U weet niets over de documenten die hij regelde voor uw reis, u heeft niets moeten tekenen, geen vingerafdrukken moeten geven, u weet niet of er een visum aanwezig was in uw paspoort. U weet enkel dat hij [J.J.] u naar de luchthaven bracht, daar binnen ging en alles regelde. U weet niet wat hij geregeld heeft. U weet niet wat de smokkelaar deed zodat jullie de douane en paspoortcontrole konden omzeilen. (zie notities CGVS, p.9-10). U kent de luchtvaartmaatschappij waarmee jullie vlogen niet (zie notities CGVS, p.10). Kortom, u kan niets substantieels vertellen over deze gevaarlijke reis die u en uw moeder moesten ondernemen om aan uw vermeende vervolgers – u noemde de Angolese regering en de Angolese politie (zie notities CGVS, p.19) - te ontkomen. Gegeven de angst die u beweerde te hebben, wordt het absoluut niet aannemelijk geacht dat u over geen enkele etappe of element in uw reisweg iets weet te vertellen. Zeker gezien u stelde met uw eigen paspoort te reizen. Evenmin is het geloofwaardig dat u uw paspoort zo maar zou achterlaten bij de smokkelaar die u naar België bracht (zie notities CGVS, p.6). U kon immers geen enkele reden aangeven voor het achterlaten van uw paspoort bij de smokkelaar. U zei enkel dat hij u tot hier [België] vergezelde en jullie achterliet aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ, door u “44” genoemd). Hij zou gezegd hebben dat u hier in veiligheid bent en dan vertrokken zijn met al jullie documenten, waarna u hem nooit meer heeft gezien. Een begrijpelijke reden voor het afgeven van uw eigen paspoort aan deze smokkelaar, kon u niet geven. U stelde enkel – weinig overtuigend – dat de smokkelaar stelde dat uw paspoort niet meer nuttig was, om onmiddellijk nadien te bevestigen dat een paspoort nuttig kan zijn voor de asielprocedure. Uw verklaringen omtrent uw paspoort en uw vermeend illegaal vertrek uit Angola houden dan ook absoluut geen steek, en zodoende doen ze opnieuw ernstig afbreuk aan de reeds danig wankele geloofwaardigheid van het algehele asielrelaas die u heeft opgeworpen.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

5.1.3. Verzoeker tracht zijn vage verklaringen en gebrekkige kennis omtrent zijn vervolgers te verschonen door erop te wijzen dat hij niet aanwezig was bij inval in zijn huis, dat hij slechts een ondergeschikte functie had in het tankstation en dat het eisen dat hij “*de juiste wijze van functioneren zou kennen van de procedures die een voormalig ministers van Binnenlandse zaken in Angola toepast, [neer]komt op het ontkennen na de structurele doorzichtigheid van het politieke systeem aldaar*”. Dit betoog kan evenwel geenszins overtuigen. Ook in de door verzoeker geschetste omstandigheden kan worden verwacht dat hij minstens duidelijke en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de redenen dat hij wordt vervolgd, door wie hij wordt vervolgd en dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Angola, *quod non in casu*. De commissaris-generaal heeft bij zijn beoordeling – die zoals gezegd pertinent is en door de Raad wordt bijgetreden – reeds rekening gehouden met de door verzoeker geschetste omstandigheden en context, waarbij het louter benadrukken hiervan geen andere beoordeling van zijn vluchtrelaas toelaat. Waar verzoeker aangeeft dat zijn vervolgers “*personen [zijn] die genieten van bescherming van institutionele hoek*” – opnieuw een vage bewoording – en hij zich daarom niet tot de politie durft wenden, benadrukt de Raad vooreerst dat geen geloof wordt gehecht aan de vervolgingsfeiten. Verder stipt de Raad aan dat verzoeker verklaarde dat zijn buurman een chef van de politie is, die hem waarschuwde dat hij werd gezocht en met wie hij nog verder contact onderhield toen hij naar Luanda ging (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 21-23). Dat verzoeker deze kennis bij de politie niet aanwendde om meer te weten te komen over zijn vervolgers, de reden dat hij werd gezocht en de mogelijkheden om zich hiertegen te beschermen, ondergraaft zijn geloofwaardigheid.

5.1.4. De Raad ziet verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing blijf zou geven van een “*strafrechtelijke logica*” bij het voeren van het onderzoek, noch kan blijken dat het onderzoek werd verricht op basis van een willekeurige of kunstmatige lezing van de feiten. Evenmin ziet de Raad in waarom een “*logische opvolging van de gebeurtenissen*” zou moeten leiden tot een andere beoordeling dan deze die in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Het louter poneren dat zijn vluchtrelaas geloofwaardig is, volstaat ten slotte evenmin om de pertinente beoordeling van de commissaris-generaal onderuit te halen of hier een nieuw licht op te werpen.

5.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,

waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Wat betreft de door verzoeker neergelegde stukken, verwijst de Raad naar de door de commissaris-generaal gedane beoordeling hiervan, die door verzoeker onbesproken wordt gelaten.

5.1.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat zijn vluchtrelaas zou beantwoorden aan de situaties voorzien in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

5.2.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.4. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijke onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

N. DENIES